

13. Chúa Kitô, Đấng mặc khải và lấp đầy sự cô đơn của chúng ta

Khi khuôn mặt chúng ta bị che khuất, suy sụp, tối sầm, khép kín bởi cái nhìn ghen tị, ác cảm và coi thường, thì nó liền trở nên xấu xí. Thánh Phaolô đã diễn tả điều này, khi giới thiệu bài thánh ca *kénosis*- tự huỷ và vinh quang của Chúa Kitô, trong Thư gửi tín hữu Philípphê: “Anh em đừng làm gì vì ganh tị hay hư danh, nhưng với sự khiêm nhường, mỗi người trong anh em hãy khao khát những điều cao cả vượt trên mình. Anh em hãy có cùng một cảm thức với Chúa Kitô ...” (Pl 2,3-5).

Nghĩa là anh em hãy có một cái nhìn hiền hậu của Chúa Kitô, về mình và mọi người. Thánh Biển Đức cũng mong muốn như thế, khi ngài yêu cầu các anh em mình: “Anh em hãy kính trọng nhau” (TL 72,4).

Lẽ ra chúng phải đưa ánh nhìn hướng về vô hạn, về Chúa là Đấng nâng chúng ta dậy, giữ cho khuôn mặt chúng ta hướng nhìn lên cao, chúng ta lại dễ dàng rơi vào trạng thái chán nản, với vẻ mặt u sầu. Tại sao thế?

Vấn đề là thiếu sự thật, thiếu cái nhìn chân thực về mình, về người khác, về Chúa. Thánh Phaolô đã diễn đạt rất hay, khi hướng người Philípphê từ sự tự mãn đến việc chiêm nghiệm Chúa Giêsu, về cảm nghĩ của Ngài, được tiết lộ trong ẩn dụ vượt qua nơi cuộc đời ngài. Phaolô như thế nói rằng: “Nếu anh em muốn học cách ngược nhìn lên, nếu anh em muốn biết khuôn mặt thật của mình, hãy nhìn Chúa Giêsu, học hỏi từ Ngài; quả thật, hãy đồng hóa Chúa Giêsu trong lòng anh em, những cảm nghĩ, mối liên hệ của Ngài với mọi người và mọi vật, mối liên hệ của Ngài với Chúa Cha! Vì đó là sự thật về khuôn mặt anh em, điều này giữ gìn vẻ đẹp và sự tốt lành của khuôn mặt, con người, cuộc sống, ơn gọi và các mối liên hệ của anh em với nhau”.

Như Thánh vịnh 33 nói: “Hãy nhìn Ngài, thì bạn được toả rạng vui tươi” (Tv 33,6). Ai ngắm nhìn Chúa Kitô, nhờ ánh sáng từ Ngài, họ sẽ có được dung nhan toả rạng.

Vì vậy, điều thiết yếu là phải hiểu cái gì xảy ra khi chúng ta gặp gỡ Chúa Giêsu Kitô, ý nghĩa của việc đó là gì, và cuộc gặp gỡ này biến đổi, hoặc tìm cách biến đổi cuộc sống và tâm hồn chúng ta như thế nào. Nếu chúng ta thực sự muốn có thời gian ở bên Chúa Giêsu giống như thiên đàng, thì chúng ta phải hiểu Chúa Giêsu thay đổi điều gì trong cuộc sống và tâm hồn chúng ta, khi được Ngài ở cùng.

Sự thay đổi đầu tiên đến từ sự hiện diện của Chúa Kitô trong cuộc sống chúng ta, là việc mình không còn cô độc nữa. Đó là điều mà các mục đồng ở Bêlem đã nhận ra. “Trong vùng đó có một số mục đồng qua đêm bên ngoài, để canh giữ đàn vật. Một thiên thần của Chúa mang đến cho họ vinh quang Thiên Chúa và bao trùm họ bằng ánh sáng” (Lc 2,8-9).

Chúa Kitô đã chọn các mục đồng cũng như sau này Ngài chọn Giakêu, các người thu thuế, Marta, Maria và Ladarô, để biểu lộ cho tất cả mọi người, dù là sang hay hèn, dù lớn hay nhỏ, dù là thánh nhân hay tội nhân, sự xót thương của Ngài. Nhưng xót thương về điều gì? *Về sự cô quạnh của chúng ta*. Đúng thế, chúng ta thật là cô đơn! Các mục đồng cô quạnh, Giakêu cũng cô quạnh, và tất cả mọi người đều cô quạnh.

"Nhưng – chúng ta có thể hướng đến mọi người – không hề quá lời! Chúng ta có gia đình, bạn bè, các anh chị em, các đồng nghiệp, họ luôn ở quanh chúng ta... Chúng ta không hề cô độc!".

Đúng thế! Nhưng các mục đồng, Giakêu cũng như Đức Maria, thánh Giuse, người phụ nữ Samaria, ông Nicôđêmô, viên cai đội hay anh trộm lành, họ không biết và không nghĩ rằng mình cô đơn trước khi họ nghe được lời loan báo này: “Một Đấng Cứu Thế đã sinh ra; một Hài Nhi được hạ sinh cho anh em! Ngài đến để lấp đầy sự cô đơn của bạn, nỗi cô đơn bên trong bạn, mà bạn đã lừa dối, né tránh nó. Bạn đã cố lấp đầy nó bằng những liên hệ gặp gỡ hay bằng vật chất, nhưng bạn chẳng bao giờ thoả mãn”.

Trong những đêm dài đầy sao ở Palestine, hẳn các mục đồng đã cảm nhận được sự cô đơn ấy, vì họ không thể thoát khỏi những đêm tối, những sự im lặng, những khoảng trống không thể gọi tên đó, không thể lừa dối đó. Họ quá nghèo để có thể hưởng thụ sự xa xỉ, để tránh cuộc gặp gỡ của trái tim mình với sự cô đơn đích thực.

Một câu nói của sư huynh Roger ở Taizé, luôn vang lên trong cha, từ lúc khởi đầu đời tu: “*Je m’attache à vivre en homme qui sait sa part inéluctable de solitude* – Tôi đang chuẩn bị sống như một người nhận thức về sự cô đơn không né tránh của mình” (*Ta fête soit sans fin*, Taizé 1971, 147).

Vào đêm Chúa Giêsu giáng sinh, khi «đạo thiên binh thiên quốc ca khen Thiên Chúa rằng: “Vinh danh Thiên Chúa trên trời, bình an dưới thế cho người Chúa thương!”» (Lc 2,13-14), thì dường như vẻ đẹp đích thực của bầu trời đã được bày tỏ trước đôi mắt kinh ngạc của các mục đồng: không phải là muôn sao lạc lõng trong bóng tối của bầu trời, mà là sự hiệp thông vui tươi, sự hiệp thông của các thiên thần, phản chiếu trên họ tình yêu của Thiên Chúa, vinh quang của tình yêu Ba Ngôi.

Thật tuyệt vời: Trời Cao không có sự cô đơn lạc lõng nào! Không phải chỉ vì có muôn thần thánh, nhưng còn là sự hiệp nhất của họ trong tình yêu của Thiên Chúa nữa.

Nhưng khi hội nhạc kết thúc, các mục đồng có lẽ cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Hãy tưởng tượng sự im ắng, khi tiếng hát của đoàn thiên thần kết thúc! Hãy tưởng tượng bóng tối, sau khi bị chói lóa bởi ánh sáng Thiên quốc! Không một thiên thần nào ở lại bên cạnh họ, để an ủi sự cô đơn, sự bị loại trừ của họ. Nhưng các thiên thần biết rằng trái tim con người đau khổ vì nỗi cô đơn, và sự cô đơn đó chỉ Thiên Chúa mới có thể an ủi. Các thiên thần đông vô kể, nhưng họ lại sai các mục đồng đến với một hài nhi duy nhất, nghèo khổ, như con của một trong những người chăn chiên. Ngài đã ở đó, trong nhà của họ, trong túp lều tranh hôi hám và nghèo khổ của họ. Chúa Giêsu đã trị vì trên vương quốc cô đơn của họ.

Họ liền chạy đến đón Ngài, khao khát được an ủi. Họ bước vào và nhìn thấy một người mẹ nằm dài, mệt mỏi vì sinh nở; ông Giuse bận rộn sắp xếp chỗ trú tạm bợ... Và Ngài, Hài Nhi chỉ có gia đình nhỏ bé này sống trong cảnh nghèo khó, là giây phút hạnh phúc nhất của họ. Vô số thiên thần đã đến để dẫn dắt các mục đồng đến với Ngài, vậy mà không một ai, ngoại trừ đôi bạn trẻ này đang ở gần bên Hài Nhi?

Các mục đồng nhìn thấy sự cô đơn của Chúa Giêsu, giống như của họ, giống như của tất cả mọi người, mọi tâm hồn. Con Thiên Chúa ở một mình vì thương xót nỗi cô đơn của chúng ta. Ngài sống sự cô đơn vô hạn đó, để đợi chờ, tìm kiếm sự bầu bạn, nụ cười và những dòng lệ xúc động của chúng ta.